

זאיקה, אוכל עשב

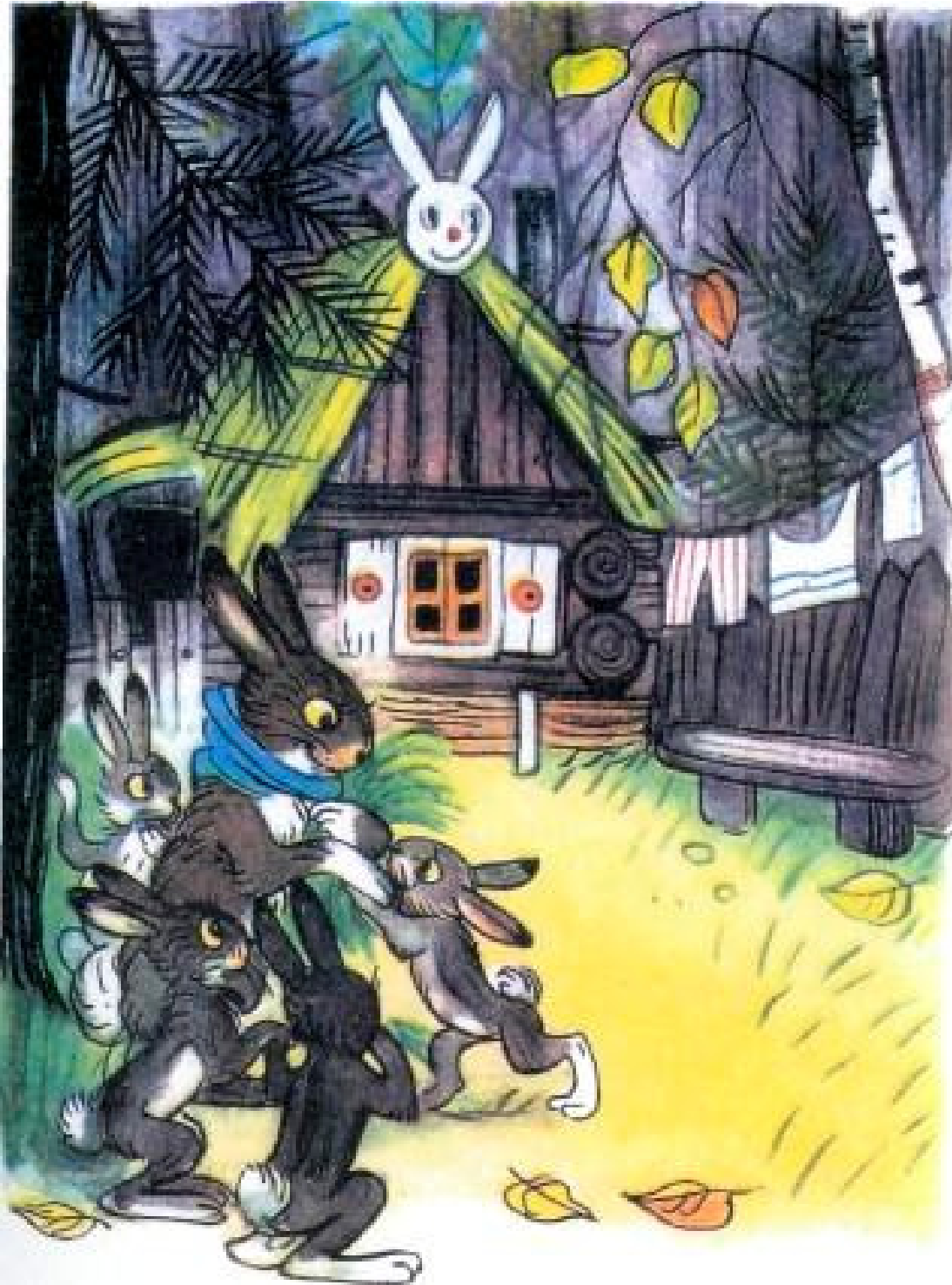
איציק קיפניס (1896 - 1974)
צייר וו. סוטייב

חיה ביער משפחת
ארנבות, ארנב זאיקה,
אישתו הארנבת
וארנבונים קטנים. קשים
היו חייהם כי הם נאלצו
לאכול עשב המצוי
בסביבה, ורק לעתים
רחוקות יכלו להשיג כרוב
או גזר, שטעימים היו

להם הרבה יותר. ואכן הארנב המסכן קיבל
משכניהם כינוי "זאיקה, אוכל עשב". וגם את
לצאצאיו קראו ביער לא אחרת אלא "זאיק'קי,
אוכלי עשב".

בבוקר סתיו אחד קריר התלוננה הארנבת בפני
בעלה "כל החיות ביער התכוננו מזמן כבר לחורף"
אמרה "ורק אצלנו בבית מכל הפינות נושבת רוח.

מה שאמר ואמנם בגינה, ממש ליד הפתח, מונח
היה לוח עץ. הם לא חשבו הרבה, סחבו את הלוח
אליהם הביתה ועוד לפני רדת חושך סתמו את
החור בקיר.
אחר כך כל המשפחה התרחקה בצעדים אחדים

כדי ליהנות מהטלאי החדש. אלא שאז אבא ארנב
הרגיש שעל הלוח מצויירת נעל גדולה! ברגע
הראשון הוא הצטער שלא הרגיש בכך קודם, כי
היה יכול לשים את הלוח כך שהנעל לא תראה.
אבל אחר כך אמר למשפחתו בעליזות "הה! מוטב
כך. שידעו ביער כי זאיקה אוכל עשב קישט את
ביתו בציורים!"

שייני הילדים
מקשקשים מקור".
"די, די, מספיק"
הרגיע אותה
זאיקה אוכל עשב
"היום יהיה ביתנו
טוב יותר מבתי
האחרים. את זקנה
רק תכיני ארוחה
טובה ואני אתחיל
לתקן את הגג שלנו
ואסתום חור
בקיר."

"איפה תמצא קרש כזה גדול?" שאלה הארנבת.
"איזה קרש! סך הכל רק לוחית קטנה. על אחת כזו
כבר שמתי לב, בגינה, שם איפה שלקחנו כרוב
לחגים. אל תדאגי! הכל יהיה בסדר."

הוא לקח אתן את בנו הבכור והתחילו להתגנב
לגינה. הם פחדו מאוד, אין מה לדבר! פעם שמעו
שמישהו עובר ביער, פעם דרכו על ענף יבש, פעם
רוח רעשה בצמרות העצים. אבל אבא הארנב ידע

לתקן לי נעל שמאלית.
תמורת זאת אמא תשלח
לכם כד דבש."
"אבל איפה ראית שלט
כזה?"
"וזה מה?" אמר הדובון
והצביע על הלוח שעל
הקיר.
הארנבת רצתה להסביר
לדובון מאין הלוח, אך
באותו הרגע נחתה ליד
הבית אנפה. "איפה
הסנדלר? אני רוצה
שיתפור לי נעליים לא
אטומות למים. אם יעשה
זאת טוב, אביא לו דגים.
ואפילו צפרדעים לא יחסרו
לו."
הארנבת לא הספיקה
להכחיש כשהופיע סמור
"בעלת בית!" אמר "אני

ורק עכשיו הרגיש כמה הוא עייף. הארנבת הגישה
לו מרק כרוב חם - אצבעות ללקק!
"תודה לך יקירתי על הארוחה הטובה" אמר הארנב
ונשכב לנוח.
"תודה גם לך, יקירי, על המאמץ!" ענתה הארנבת
"כעת יש לנו בית חם, כפי שלא ניתן למצוא בכל
היער!"
היא כיסתה אותו בשמיכה ואמרה לילדים להתנהג
בשקט - אבא ישן!
אך פתאום שמעה דפיקה בדלת. פעם אחת,
פעמיים...
"מי זה?" היא שאלה בשקט.
"זה אני, הבן הצעיר של הדובה הזקנה."
"ומה דרוש לך?" שאלה הארנבת קצת בפחד.
"אני מחפש סנדלר."
ליבה של הארנבת נרגע. היא הציצה מהדלת
וענתה בחיוך נעים "טעית. כאן רק אנחנו גרים.
ארנבות פשוטות..
"לא יתכן!" אמר הדובון "הנה כבר שלושה ימים
ושלושה לילות אני מחפש בית עם שלט שעליו
מצויירת נעל. שם אמור לגור סנדלר. הוא צריך

מבקש שבעלך יתפור לי נעליים שלא ישאירו
עקבות בשלג. אבל מהר, כי החורף מתקרב!"
מרב רעש התעורר הארנב וראה שסביב הבית
שלו התאסף קהל.
"סנדלר! אנו זקוקים לסנדלר!"

הארנב גירד בכפתו אחרי האוזן וברצינות הודיע
"חיות וציפורים מכובדות! מה שנכון, נכון. אבותיי
עסקו במעשה סנדלרות. לי עצמי יש גם נטייה כזו,
אבל.."

"מה הבעיה, אמור מהר!"
"אני זקוק לכלים."

הביאו לו כלים, אימום ומרצע, וזאיקה אוכל עשב
התחיל במלאכה.

מהר מאוד התפרסם ביער שאסור להעליב את

הארנב-סנדלר.

עכשיו, כשמגיע סתיו, יש לו, לארנב, עבודה רבה.
אישתו וילדיו עוזרים לו. הבית שלהם שמח. מדי
פעם, בליל סתיו חשוך, בא אליהם דוב זקן.
הארנבת מכבדת אותו במרק כרוב חם. בחוץ
נושבת רוח ובבית חמים. הדוב נשען עם גב
הפרוותי שלו על שולחן העבודה ומנמנם.
והארנבונים יושבים מולו עם העבודה בידיים,
ומספרים לו בפעם מי יודע כמה את הסיפור על
שלט הנעל - סיפור איך הארנב הצליח במקרה
להבטיח גורל טוב לבניו ובני בניו.

